

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ
Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου
Ή
Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη
(από τις Δυναμικές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)

Το 19ο τακτικό Σεμινάριο του φετινού ΚΕ' Κύκλου θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 3 Μαΐου του Σωτήριου και Αναγεννητικού έτους 2012 της Δημιουργικής Καταστροφής, στις 8.30 το βράδυ. Είναι το δεύτερο του Δ' και τελευταίου μέρους του Κύκλου της Ανθρωπογονίας. Τίτλος του Σεμιναρίου είναι:

Η Κρίση του Λόγου:
η Γένεση της Φιλοσοφίας και της Τραγωδίας.

Στο προηγούμενο Σεμινάριο είδαμε πώς το Πνεύμα του Ελληνισμού, εκθορών και εξορνύμενο από το συστατικό Δωρικό βίωμα του Κάλλους, διαμόρφωσε την Ελληνική θρησκευτικότητα από την θεμελιώδη εμπειρία του ιερού κατά και περί τον άξονα της Ολυμπιότητας. Η Ολύμπια θρησκεία είναι το κατ' εξοχήν γέννημα και θρέμμα του Ελληνισμού. Η ανάδραση της Νέας Θεότητας του Ολύμπιου Φωτός και Κάλλους επί της προγενέστερης Αιγαιακής και Πελασγικής θρησκευτικότητας της ίδιας βασικής εμπειρίας του ιερού δημιούργησε τα Ελληνικά Μυστήρια από την θρησκεία της χθονιότητας, η οποία εξ άλλου προσδιορίστηκε ως τοιαύτη με την αντιπαράθεσή της προς την νέα γέννα των Ολύμπιων Θεών.

Η γόνιμη σύζευξη Χθονιότητας και Ολυμπιότητας στο Μυστήριο, στο κοσμικό Αίνιγμα του Σκότους για το Φως, μεταμόρφωσε την Μυθική σκέψη σε Συμβολική έκφραση της πραγματικότητας. Το Μέγα Αίνιγμα λύθηκε με την ταυτότητα στην ετερότητα του κρύφιου και του φανερού. Το Φως εκπηδά και ανάπτεται και αστράπτει από το Σκότος, ο Φάνης γεννάται από την αρχέγονη Νύκτα, όπως αυτό που φανερώνεται στην φανέρωση είναι το αφανές που ταυτόχρονα εμμένει στην κρυφιότητά του, ει δ' άλλως θα εξαντλείτο φανερούμενο και δεν θα υπήρχε τίποτα για να φανερωθεί. Το φαινόμενο υφίσταται ως φαινόμενο επειδή μέσα του δρά το όντως ον, η οντολογική κρυφιότητα του απόλυτου Είναι. Έτσι και το δημιουργήμα υπάρχει ως κτιστό ον επειδή στην υπαρξιακή του ρίζα δρα η άκτιστη ενέργεια του Δημιουργού, που το συνέχει στην μερική και φαινομένη υπόστασή του. Αρχήθεν η Ελληνική μυθική σκέψη ήταν αρχιτεκτονική στην ολομορφία της δόμησής της, όπως στον Ησίοδο, τον συνδημιουργό μαζί με τον Όμηρο κατά Ηρόδοτο της Ελληνικής θεολογίας. Η Ολυμπιότητα ιδίως έχει ποιητική πηγή και μορφή. Η παντοδυναμία της Ελληνικής Μορφής έκανε από τον Μύθο Σύμβολο και από το Σύμβολο Λόγο. Έτσι, η Ησιόδεια οργανική αρχιτεκτονική της θρησκευτικότητας γίνεται στον κόσμο των Μυστηριακών Συμβόλων υπό το κράτος της Μορφής Ορφισμός, ενώ ταυτόχρονα γεννάται από το πνεύμα του Μυστηρίου και της Αποκάλυψής του ο Λόγος του Όντος. Οι διεργασίες αυτές συντελούνται το πρώτο ήμισυ του 6ου π.Χ. αιώνα. Το ίδιο πνεύμα πνέοντας προς τα μέσα και προς το πριν, προς την χθόνα, προς την σκοτεινή ρίζα και την κοσμική μήτρα παράγει τον πλήρη Ορφισμό. Πνέοντας προς τα έξω και το μετά, προς τον Όλυμπο, προς το άνθος του φωτός και την δημιουργική αρχή παρέχει τον φιλοσοφικό Λόγο. Η θεωρία εξηγεί τον συγχρονισμό των μέγιστων αυτών φαινομένων ανάγοντάς τα στην κρύφια αιτία τους. Σε όλα τα υπόλοιπα Σεμινάρια εφέτος θα μελετήσουμε την διπλή ακριβώς αυτή εκδίπλωση του Ελληνικού Πνεύματος σε φιλοσοφία και θρησκεία κατά τον 6ο και 5ο π. Χ. αιώνα. Αυτή την Πέμπτη θα ασχοληθούμε προκαταρκτικά, και συμπληρωματικά προς όσα εξερευνήσαμε στην προηγούμενη συνάντησή μας, με το δεύτερο μεγάλο αίνιγμα του κλασσικού: την γέννηση της Τραγωδίας από το πνεύμα του Λόγου του Όντος, ως σκιάς που ρίχνει η Νύχτα στον Κόσμο του Φωτός. Κλείνουμε έτσι τον κύκλο, ουροβορικά, που αρχίσαμε με την γέννηση του Λόγου από το Πνεύμα των Μυστηρίων, ως σκοτεινού Φωτός στον Κόσμο της Χθονιότητας.

ΑΠΟΧΗ!

Οι Εκλογές της 6ης Μαΐου είναι μια τεράστια ιστορική Απάτη για πολλούς και συγκεκριμένους λόγους. Το θέμα ανέπτυξα στο προηγούμενο κείμενό μου. Οι Δημιουργοί απέχουμε από την γελοία απάτη!

Η Κοινωνία των Δημιουργών αποπτύει το δουλικό Καθεστώς της χώρας. Οι Ευρωπαϊστές Πίθηκοι της Φαυλοκρατίας οδήγησαν τη χώρα στην καταστροφή. Ο όλεθρος είναι πλήρης. Οικονομικός, Στρατηγικός, Πολιτιστικός. Και η τερατώδης αποτυχία οφείλεται ακριβώς βασικά και ουσιαστικά, κατά την πρώτιστη αιτία της, στον Ευρωπαϊσμό του Συστήματος. Αυτό ήταν δεδομένο από το 1833, αλλά εξερράγη το 1954-55 και κατέστη παμφανές με τη Μεταπολίτευση. Ο Ευρωπαϊσμός του Καθεστώτος Κατοχής της χώρας (από τον Όθωνα), πιθηκίζοντας αλλότριες συμπεριφορές, εισάγοντας κατά μηχανιστική αντιγραφή ξένες αξίες και τρόπους σκέψης, επιβάλλοντας οθνεία μοντέλλα, περιθωριοποίησε τη φυσική αγχίνοια του Έλληνα, συνέθλιψε τον αριστεύοντα ατομισμό του, έπνιξε τη δημιουργικότητά του. Με έναν λόγο, εξουδετέρωσε τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας. Πρόκειται για ιστορικό έγκλημα κατά του Ελληνισμού.

Οι ηγετικές élites της χώρας πάσχουν από εμετικό κομπλεξισμό απέναντι της «Ευρώπης». Κι αυτό χωρίς να μπορούν να καταλάβουν και να νοιώσουν τι είναι στ' αλήθεια ο Ευρωπαϊκός πολιτισμός. Απλώς σαγηνεύονται από τις γυαλιστερές χάντρες σαν τους άγριους. Γι' αυτό ήσαν και παραμένουν γελοίοι πίθηκοι της Ευρώπης. Ήσαν από γεννησιμιού τους το 1833 και εξής οι θαλαμηπόλοι και οι γραφιάδες των Ευρωπαίων του Ευρωπαϊσμού. Κι έτσι ήταν προκαθορισμένο ότι θα οδηγήσουν τη χώρα σε κολλοσιαία αποτυχία. Που στην ημέρα μας ήλθε μαζεμένη, ο πλήρης όλεθρος.

Το επαίσχυντο πολιτικό σύστημα της χώρας, όταν δεν μιμείται πιθηκίσια τους αφέντες του, εκτελεί μηχανικά τις εντολές του. Όπως τώρα. Οι καραγκιόζηδες τη χαμερπή υποταγή την λένε διαπραγμάτευση. «Διαπραγμάτευση» για την τελευταία χρεωκοπία, ιστορική μοναδικότητα, υπέρ των Δανειστών. «Διαπραγμάτευση» για τις επονειδιστές και εξευτελιστικές υπογραφές των αρχηγών των δύο γελοίων «Μεγάλων» Κομμάτων στις επιταγές (ούτε καν τελεσίγραφα) της «Ευρώπης», δηλαδή των Κυρίων τους.

«Διαπραγμάτευση» για την προδοτική απεμπόληση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας. «Διαπραγμάτευση» για την εγκληματική αποδοχή του δόγματος της «εσωτερικής υποτίμησης». Τι δηλαδή θα ήταν επιβολή χωρίς διαπραγμάτευση; Και οι κατοχικές Κυβερνήσεις του Πολέμου «διαπραγματεύοντο», και ο Πεταίν εξήγγειλε ότι συμφώνησε για το συμφέρον της Γαλλίας χωρίς να εξαναγκασθεί.

Το Καθεστώς των πιθήκων περιφρονεί βαθιά τον Ελληνικό Λαό και την Κοινωνία των Δημιουργών, απλούστατα γιατί τα μέλη της Δόλιας Φαυλοκρατίας είναι ανθέλληνες ανίκανοι. Κατά συνέπεια, το Καθεστώς της Αναξιοκρατίας συμμερίζεται την άποψη ότι το μόνο συγκριτικό πλεονέκτημά μας θα ήταν η κακομοιριά και μιζέρια, η «πτωχή πλην έντιμος Ελλάς» των προγόνων τους. Θέλουν να είμαστε στην Ευρώπη, ώστε αυτοί να νέμονται οφέλη που θα προκύπτουν από φτηνό εργατικό και φτηνές εργασίες των εγχωρίων δούλων. Θέλουν να κερδίζουν από τη φτήνια της Ελλάδας. Αυτό έκαναν πάντα οι μασκαράδες. Όλες οι επιλογές τους ήταν τέτοιες που να ματαιώνουν τη δυνατότητα να σταθεί η χώρα στα δικά της πόδια, στηριζόμενη στην Ελληνική δημιουργικότητα και «μήτι». Η ιστορία όλη βοά και κέκραζε ότι το μέγα συγκριτικό πλεονέκτημα του Ελληνισμού είναι η σοφία της γνώσης, η κυριαρχία της μορφής. Οι άθλιοι Ευρωπαϊστές πίθηκοι του Κατεστημένου της Αισχύνης ήθελαν αντιθέτως να μας κάνουν φτηνή ύλη για τους Ευρωπαίους. Και τώρα το λένε ωμά. Για τί άλλο θα δέχονταν να γίνει εσωτερική υποτίμηση αντί για νομισματική εξωτερική υποτίμηση;!

Σκεφτείτε λίγο αναδρομικά τις διαχρονικές πολιτικές τους. Μαζικός τουρισμός.

Καταστροφή της πρωτογενούς παραγωγής. Εξαρτηματική οικονομική ολιγαρχία μόνο υπό την κρατική προστασία μπορούσε να υπάρξει απομυζώντας τον αγώνα των πραγματικών

δημιουργών. Υπηρεσίες χαμηλής ποιότητας. Κουλτούρα πρώην τριτοκοσμικής διαλογής – τώρα έχουν αντιστραφεί οι όροι και η πρωτοκλασάτη φούσκα των αδίστακτων Φαυλοκρατών έγινε απόπατος της Οικουμένης. Όλα τα ακατανόμαστα έργα τους προϋποθέτουν την αντι-Στρατηγική του Ευτελούς Έλληνα, τον εξευτελισμό του Ελληνισμού. Η προδοσία ήταν αρχιγενής, η αναξιοκρατία δόλια, η ασχήμια του κατεστημένου προαγωγός της δουλοφροσύνης του.

Γιγαντιαίες καταστροφές σφραγίζουν Τιτανικές ευθύνες. Το Καθεστώς συλλήβδην, όπως το έχω ανατάμει, είναι υπεύθυνο και ένοχο τριπλού εγκλήματος καθοσιώσεως: κατά του Ελληνισμού, κατά της Χώρας, κατά των Δημιουργών της Κοινωνίας του Λαού. Οι Εριννύες τώρα προΐστανται της εξαφάνισής του. Θα αλλάξει συλλήβδην την επόμενη ημέρα με την Τομή Ασυνέχειας που θα γίνει για τη Νέα Ελλάδα.

* * *

Το Καθεστώς, υποχρεωνόμενο από τους Ευρωπαϊστές κυρίους του για μια τυπική νομιμοποίηση της ειδεχθούς δουλείας του, πάει εκλογές.

Όποιος συμμετέχει σε αυτές θέλοντας ή μη θέλοντας εμπλέκεται στα γρανάζια του. Στο Έγκλημά του και στην Κολοσσιαία Ευθύνη του. Λαμβάνει τέλος μέρος σε μια ΜέγαΑπάτη. Εάν το ζήτημα ήταν λανθασμένες πολιτικές μιας ή δυο ή περισσότερων Κυβερνήσεων, τότε βεβαίως οι Εκλογές θα ήταν δημοκρατική Λύση. Αλλά το πρόβλημα στην Ελλάδα είναι ότι έχουμε Καθεστώς Κατοχής, ένα αλλότριο Σύστημα που βαραινει πάνω στον Έλληνα και που διορίζει τις Κυβερνήσεις της Χώρας κατά τις εντολές των Ευρωπαϊστών κυρίων του. Όταν ο Παπανδρέου δεν τους έκανε τον άλλαξαν. Έντρομος ο Σαμαράς έκανε κολοτούμπα για να μην πάθει τα ίδια. Και τολμάνε αυτά τα φαιδρά Κόμματα να εμφανίζονται στις εκλογές. Αλλά σε ποιες εκλογές; Στις εκλογές ενός Ολοκληρωτικού Καθεστώτος Κατοχής. Λέω «ολοκληρωτικού» και το εννοώ. Γιατί η ελευθερία ενός πολιτικού συστήματος μετριέται από το εύρος και το βάθος των προσφερόμενων επιλογών. Και από το εάν οι υπεύθυνοι πολιτικοί σχηματισμοί μιας τιτανικής εθνικής καταστροφής τιμωρούνται και αποκλείονται από την ψήφο του λαού.

Ένα σύστημα δεν είναι ελεύθερο αν μια προφανής επιλογή δεν εκφράζεται και δεν αντιπροσωπεύεται σε αυτό. Τέτοια προφανής επιλογή είναι η έξοδος από το Ευρώ και η υποτίμηση του εθνικού νομίσματος στην παρούσα οικονομική συγκυρία της χώρας. Συμβαίνει μάλιστα αυτό να είναι η μόνη διέξοδος με κριτήριο το συμφέρον της κοινωνίας των δημιουργών. Όταν αυτή λοιπόν η πολιτική, ενσωματούμενη σε μια γενικότερη εναλλακτική στρατηγική αντιμετώπισης της τερματικής κρίσης της χώρας δεν παρουσιάζεται προς κρίση στις εκλογές με ακώλυτη ανάπτυξη της δυναμικής της, οι Εκλογές είναι μια Φάρσα οργανωμένη από το ολοκληρωτικό Καθεστώς της χώρας. Όπως επίσης δεν νοούνται ελεύθερες εκλογές με συμμετοχή κομμάτων και ατόμων πολιτικά υπευθύνων για την καταστροφή. Μόνο ένα ολοκληρωτικό καθεστώς μπορεί να προσφέρει εκλογικά την κόπρο του για φαγητό επιλογής στον λαό.

Σημειωτέον ότι το ΚΚΕ δεν είναι πραγματικός και γνήσιος εκφραστής αυτής της εναλλακτικής στρατηγικής, την οποία και μερικώς μόνο και όψιμα υιοθέτησε. Το ΚΚΕ συνδέει την αποχώρηση της Ελλάδας από την Ευρωζώνη με την κατάρρευση του

Καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση «Λαϊκής Δημοκρατίας». Έτσι προσφέρει de facto άλλοθι στα δυο ηγετικά κόμματα του Καθεστώτος ότι τάχα μόνον με αυτόν τον τρόπο νοείται έξοδος από την Ευρωζώνη. Και η ίδια λογική έχει λειτουργήσει επανειλημμένα. Επί της ουσίας του αποτελέσματος, το ΚΚΕ παραμένει στυλοβάτης του Κατεστημένου Συστήματος στην Ελλάδα. Περιφρούρησε τη Βουλή στις ακατανόμαστες αισχροτήτες της. Διαδηλώνει τη ματαιότητα κάθε αντίστασης στις ξενοκίνητες Κυβερνήσεις του Καθεστώτος, αν δεν γκρεμιστεί πρώτα ο «Καπιταλισμός» - δηλαδή ποτέ, αφού το φυσικό και ελεύθερο οικονομικό σύστημα είναι το μόνο ευσταθές μοντέλο και το μοναδικό αρχέτυπο της ιστορίας. Εν πάση περιπτώσει, μέχρι την εκπλήρωση της εσχατολογικής και θρησκευτικής ουτοπίας του, το ΚΚΕ θέλει να μετέχει ενεργά στο εντόπιο Σύστημα ως θεωρητικός αντισυστημικός πόλος – και άρα ως σταθεροποιητής του συστήματος. Η «ιδεολογική» ακεραιότητα του Κομμουνιστικού Κόμματος, επειδή ακριβώς εν τέλει δογματίζει ένα βαθύτατα Γερμανικό, και άρα φαντασιακό και τεχνητό, θεώρημα, τίθεται εύκολα εις χρήση του Ευρωπαϊστικού Καθεστώτος της χώρας. Αντ' αυτού το ΚΚΕ κερδίζει μερίδιο συμμετοχής στα δρώμενα της χώρας δυσανάλογο προς την πραγματική λαϊκή επιρροή του. Τονίζω ότι η ανάλυση αυτή όχι μόνο δεν αντιφάσκει προς την δεδομένη καθαρότητα και συνέπεια των θέσεων του, αλλά αντιθέτως την προϋποθέτει. Και επιπλέον πρέπει με έμφαση να γίνει σαφής διάκριση μεταξύ κομματικής ιδεολογίας και μηχανισμών αφ' ενός και λαϊκής βάσης αφ' ετέρου για λόγους που θα εξηγήσω παρακάτω.

Για τα δυο ηγετικά κόμματα της Μεταπολίτευσης δεν χρειάζεται να πω περισσότερα από τη συνοπτική καταδίκη τους στο προηγούμενο κείμενό μου. Είναι πια καταρρέουσες γελοιότητες. Προσέξτε και τους αρχηγούς τους.

Ο ένας, αρχηγός τώρα της ΝΔ, ως Υπουργός Εξωτερικών της χώρας κατά την πτώση του Κομμουνισμού και την κατάρρευση του Σιδηρού Παραπετάσματος απέτυχε παταγωδώς να συλλάβει το νόημα των κοσμοϊστορικών εξελίξεων. Τότε το περιφερειακό μας γεωπολιτικό πεδίο, η «καθ' ημάς Ανατολή», άλλαζε ριζικά μορφή υπό κατατρεχτικές εξελίξεις, και οι προοπτικές δημιουργικού ρόλου της Ελλάδας με τους σωστούς συντονισμούς στις νέες αναδυόμενες δομές ποτέ δεν ήταν καλύτερες από την εποχή της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Τι να πεις για έναν άνθρωπο που σε αυτές τις συνθήκες καυχάται ότι εξασφάλισε τα συμφέροντα της χώρας όταν δουλικά υπάκουσε στα κελεύσματα των Γερμανών Ευρωπαϊστών αυθεντών του (όπως τώρα) και αντ' αυτού κατόρθωσε το μέγα κατόρθωμα να βάλει υπό αίρεση το όνομα της καινούργιας γειτονικής χώρας, προκαλώντας έτσι μια χαίνουσα πληγή στην πρόσβαση της χώρας προς τη Βαλκανική ενδοχώρα; Και πώς να εμπιστευτείς έναν πολιτικό που με παιδιάστικες συμπεριφορές τυχάρπαστου δημαγωγού μπήγει τότε κι άλλο καρφί στο Βαλκανικό μέλλον της Ελλάδας καταστρέφοντας την εμπιστοσύνη στις σχέσεις με την Αλβανία;

Ο άλλος αρχηγός «Κόμματος Εξουσίας» (!) είναι τώρα στην πραγματικότητα αρχηγός ενός κόμματος του παρελθόντος. Παχυλό οξύμωρο! Έγινε Υπουργός Οικονομικών για να κάνει «πολιτική διαπραγμάτευση» με τους Ευρωπαϊστές αφέντες του, διώχνοντας τους Τεχνοκράτες της Τρόικας. Και αυτό ήταν το Βατερλώ του. Γέλασε και το παρδαλό κατσίκι με τον εξευτελισμό του. Μετά πήγε να σιγοντάρει τη χαμένη υπόθεση ο πρώην αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Ο οποίος δεν έκανε κατά την πρωθυπουργία του όσα στρατηγικά και οικονομικά έπρεπε να κάνει, αλλά ακριβώς τα αντίθετα, αυτά που επέτασσε το Ευρωπαϊστικό Διευθυντήριο. Και τότε έμαθαν και σε αυτόν οι Κύριοι τους ότι τον δοσίλογο κουτοπόνηρο τον σιχαίνονται και αυτοί που τον χρησιμοποιούν. Από τότε ο νυν αρχηγός του ΠΑΣΟΚ είναι

ο απόλυτος Yesman, ή μάλλον Jamann!

ΠΑΣΟΚ και ΝΔ είναι βρικόλακες του παρελθόντος. Να τα θάψουμε, με σφήνα στην καρδιά. Διαχειρίστηκαν τη Μεταπολιτευτική Αθλιότητα. Καμία συμπόνοια προς αυτά δεν δικαιολογείται από τους Δημιουργούς της Κοινωνίας.

Δεν φταίει ο Δικομματισμός για την βδελυρή κατάντια. Φταίει ΑΥΤΟΣ ο Δικομματισμός. Η πολιτική Διπαρταξικότητα είναι κατά φύση φαινόμενο που απορρέει από τον μεταφυσικό Δυισμό. Στην κλασσική Αθήνα δύο πολιτικές συσπειρώσεις υπήρχαν. Και στην Δημοκρατική Ρώμη. Και στην Αμερική δύο παρατάξεις ανταγωνίζονται για την πολιτική εξουσία. Ο πολυκομματισμός είναι κανονικά διαφθορά της Δημοκρατίας. Αλλά καλώς εχόντων των πραγμάτων, μόνον τότε, η Δημοκρατική υγεία εναρμονίζεται με δικομματισμό.

Η Αριστερά τώρα πήγαινε καλά υπό τον Τσίπρα με τον Ριζοσπαστικό Λόγο της. Αλλά οι Ευρωπαϊστικές δεσμεύσεις της υπερίσχυσαν στο τέλος. Και κάτι βαθύτερο και συναπτόμενο, που αφορά και στο ΚΚΕ και στον Ελληνικό Αριστερισμό γενικά.

Ο Εμφύλιος στην Ελλάδα, επειδή ήταν ένας λάθος αγώνας, προκάλεσε συστηματικές νοσηρές παρενέργειες έκτοτε. Η πραγματική πάλη ήταν, όπως πάντα στην ΝεοΕλληνική ιστορία, της Ελληνικής Κοινωνίας ενάντια στο Ξενόδουλο Ευρωπαϊστικό Καθεστώς. Της διαμάχης όμως ηγήθηκαν από τη μια μεριά το μισητό Καθεστώς, από την άλλη το ουτοπικό ΚΚΕ. Το Καθεστώς είχε συνταχθεί με τους Γερμανούς στον Πόλεμο. Μετά στράφηκε εξ ανάγκης στους νικητές Αμερικανούς, έτσι καιροσκοπικό που είναι. Απευθύνθηκε στους Έλληνες των παραδόσεων που ήσαν αντίθετοι στη Γερμανική υποτέλεια χωρίς να είναι κομμουνιστές. Το ΚΚΕ, λόγω ακριβώς της συνέπειάς του, αποδείχθηκε πιο Γερμανικά μάταιο από το οππορτουνιστικό καθεστώς. Μίλησε βέβαια στην ψυχή αυτών που ορέγονταν ελευθερία πάνω απ' όλα, τη στιβαρή και σαφή ελευθερία πάνω και από τη ρευστή ή τυπική «δικαιοσύνη», ανθρώπους που ήσαν το ίδιο αντίθετοι στους νικημένους εξωτερικούς Κυρίους όσο και στους επιβιώνοντες εντόπιους Εντολοδόχους τους.

Συνέπεια. Ένας λαός συγκρούστηκε αδελφοκτόνα με λάθος σημαίες. Και οι δυο μερίδες του λαού ενώνονταν στον Ελληνισμό και την Ελευθερία. Αλλά οι σημαίες τους χώρισαν. Οι μεν, έβλεπαν τη σημαία του Καθεστώτος της Φαυλοκρατίας, πριν και πάντα ουσιαστικά με τους Γερμανούς, τότε προσχηματικά με τους Αμερικανούς. Και μάχονταν εναντίον της. Οι δε, έβλεπαν τη σημαία του Κομμουνισμού, ενός συστήματος παντελώς αφύσικου για τον Ελληνισμό. Και αγωνίζονταν εναντίον της. Και οι δυο λαϊκές στάσεις είχαν δίκιο. Και οι δυο ηγεσίες άδικο. Και από αυτήν την απίθανη σύγκυση βγήκε η μεσοβέζικη λύση. Στρατιωτικά και πολιτικά νίκησε το Καθεστώς. Ιδεολογικά το ΚΚΕ. Και έτσι γεννήθηκε ο συστηματικός πνευματικός αριστερισμός της μεταπολεμικής και μετεμφυλιωτικής Ελλάδας, πλάι στον συστηματικό πολιτικό Καθεστωτισμό του συστήματος. Και επειδή είχαν κοινή μήτρα τα δυο φαινόμενα, ενώθηκαν σε ένα ενιαίο σύστημα, κάπως όπως Κράτος και Εκκλησία στο ΝεοΕλληνικό εξάμβλωμα. Ο πνευματικός (σκέψης και αξιών) αριστερισμός έγινε Καθεστωτικός. Το Καθεστώς μοίρασε ρόλους και πόρους, την κατανομή όλοι οι διαπλεκόμενοι την σεβόντουσαν, και έτσι έζησαν αυτοί καλά και εμείς, οι Δημιουργοί, χειρότερα.

Η Αριστερά στην Ελλάδα είναι η συμπληρωματική ανορθογραφία της Δεξιάς. Και πάνω απ' όλα είναι και οι δυο βαθύτατα Ευρωπαϊστικές. Πιθηκίσια. Εκεί έχουν την πηγή τους και εκεί βρίσκουν το νόημά τους. Τι σχέση έχουν αμφότεροι προς τον Ελληνισμό;

Υπάρχουν και ειδικότερα φαινόμενα, θετικής και αρνητικής ιδιαιτερότητας.

Ο «Λαός» έχει χάσει κάθε αξιοπιστία και δεν χρειάζεται να ασχολείται κανείς με ένα καιροσκοπικό περιθωρισμό.

Η Δημοκρατική Αριστερά είναι παιδί σωλήνα με σκυτίνη επικουρία από τα ΜΜΕ.

Άφρονες οικονομολόγοι (ΕΠΑΝ) που επιμένουν στον Βαρβαρισμό του Κεϋσιανισμού, και στις σοσιαλίζουσες θεωρίες και πρακτικές των μετά το 1930 χρόνων, δημιουργούν παροδικά φαινόμενα ως πολιτικοί σχηματισμοί για να μετάσχουν ως μικροί φωνακλάδες στο σύστημα εκμεταλλευόμενοι την κοινωνική οργή.

Φιλελεύθερες συνιστώσες (Δράση, Φιλελεύθερη Συμμαχία, Δημοκρατική Συμμαχία) που ακόμη δεν έχουν καταλάβει ότι Ευρωπαϊσμός και πραγματική οικονομική και ατομική ελευθερία είναι ασύμβατες καταστάσεις και ότι το «Ευρωπαϊκό οχυρό» είναι ένα ανελεύθερο σύστημα κατευθυντισμού και ελέγχου της οικονομικής δραστηριότητας, το οποίο μάλιστα τώρα τρίζει και θα διαλυθεί υπό την ανεναντίωτο λειτουργία των αναρχικών ροπών της παγκοσμιοποίησης που κάνουν τον εσωτερικό προστατευτισμό του ατελέσφορο ενώ διογκώνουν την απόκλιση των χωρών που συμμετέχουν σε αυτό – αυτές οι συνιστώσες δεν είναι άξιες του ονόματός τους (misnomers) και αφρονούν συμπληρωματικά προς τους σοσιαλσυναδέλφους τους.

Στάσεις όπως των Οικολόγων-Πράσινων είναι εξ ορισμού περιθωριακές.

Για το λοιπό πλήθος των από-κομμάτων τα οποία σπεύδουν να συμμετάσχουν στη ληστρική διαδικασία απάτης που αποτελούν οι επικείμενες Εκλογές του επαίσχυντου καθεστώτος, επέχω κριτικής. Τουλάχιστον αυτοί φαίνονται ειλικρινείς στις (ψευδείς) πεποιθήσεις τους.

Τέλος, τα δυο κόμματα που δημιουργήθηκαν από τη διάσπαση των ηγετικών Δύο. Και μόνο η τελική στάση τους επιβάλλει σεβασμό, παρά την αναμφισβήτητη συνειδητή τους στις εξελίξεις καταστροφής της χώρας. Αλλά, ακόμη και οι υποσχόμενοι Ανεξάρτητοι Έλληνες, παρά την πατριωτική στάση του Καμμένου, δεν παρουσιάζουν συγκροτημένη συνολική απόκριση στο μέγα θέμα της Τομής Ασυνέχειας που είναι αναγκαίο για να τεθούν τα πράγματα σε τροχιά σωτηρίας. Χρειαζόμαστε πλήρες, ολοκληρωμένο και σαφώς ωρισμένο και διαρθρωμένο πλάνο Νέας Αρχής.

Καθαρές λύσεις, που δανείζονται όμως Ευρωπαϊκά πρότυπα και μοντέλα σκέψης, αξιών και δόμησης, δεν ταιριάζουν στην Αναγέννηση του Ελληνισμού.

Συμπέρασμα. Δεν είναι οι Εκλογές της 6ης Μαΐου μόνο μια Απάτη και μια Μатаιότητα. Κάθε μια από τις προσφερόμενες επιλογές είναι χαμένη υπόθεση. Και κάθε μια υποστήριξη οποιασδήποτε από αυτές αδιαφόρως, είναι χαμένη ψήφος.

Η μόνη σοφή και φρόνιμη επιλογή είναι συνεπώς η ΑΠΟΧΗ.

Το Καθεστώς κάνει τις Εκλογές της Απάτης.

Η Κοινωνία των Δημιουργών αγνοεί τις διαδικασίες του Καθεστώτος. Κι έτσι απονομιμοποιεί το Καθεστώς. Γιατί Καθεστώς και Κοινωνία χωρίζονται από χάσμα πια στη χώρα. Τα συμφέροντά τους είναι αντιθετικά.

Κάθε ψήφος, όπου και να προσφέρεται, είναι συμμετοχή στο έγκλημα κατά της Ελλάδας. Και ως τέτοια θα χρησιμοποιηθεί. Γι' αυτό το Καθεστώς ολάκερο, πολιτικοί πύθκοι και δημοσιογραφικά σκυλιά, ουρλιάζουν για τη συμμετοχή στις εκλογές. Να ασκήσουμε, λένε, το ιερό δικαίωμα. Να διαμορφώσουμε το μέλλον μας. Να τιμήσουμε τη Δημοκρατική επιλογή. Να ψηφίσουμε, κι ας ψηφίσουμε ό,τι θέλουμε, μας επιτρέπουν μεγάθυμα!

Ε, όχι πια Λαέ άλλη κοροϊδία!

Ιερό Δικαίωμα της Κοινωνίας είναι να αλλάξει άρδην το Καθεστώς, όχι να του δώσει περιθώρια να χειριστεί την συντριβή του.

Το μέλλον της χώρας θα διαμορφώσουμε οι Δημιουργοί ανοίγοντας καινούργια σελίδα στην πολυτάραχη ιστορία της χώρας, κάνοντας παντελώς Νέα Αρχή, όχι στηρίζοντας συνέχειες ευθύνης και βαρών.

Δημοκρατία τιμούμε όταν καταργήσουμε το Δουλικό Καθεστώς του Ευρωπαϊσμού και απελευθερώνουμε την Κοινωνία από τη Φαυλοκρατία του Κατεστημένου, όχι όταν παίζουμε το άθλιο παιχνίδι των Δοσιλόγων.

Ψηφίζουμε ό,τι θέλουμε, όταν πρώτα έχουμε επιβάλλει τον σχηματισμό πραγματιστικών επιλογών για το μέλλον της χώρας με γνώμονα το συμφέρον της κοινωνίας. Είναι απροσμέτρητα σπουδαιότερη η ελευθερία να διαμορφώνεις την ερώτηση που ανταποκρίνεται πραγματικά στην αντικειμενική κατάσταση παρά να προκρίνεις απάντηση σε λάθος διατυπωμένη ερώτηση.

Στην Ημέρα των Εκλογών οι Δημιουργοί αποστυγνάζουμε και περιφρονούμε το αξιοθρήνητο Καθεστώς του Ολέθρου. Ψυχαγωγούμαστε στην Ελληνική Φύση, ατιμάζοντας αυτόν τον Ανθελληνικό βραχνά που μας καταπνίγει με την ανικανότητα, διαφθορά και δουλοφροσύνη του.

Δεν έχουμε καμία σχέση με το καταρρέον Καθεστώς. Και καμία εμπιστοσύνη σε όσους συμμετέχουν στο άθλιο παιχνίδι του υφαρπαγής της νομιμοποίησης. Το Καθεστώς τρομοκρατεί ενσπείροντας φόβο για το μέλλον. Βιάζει συνειδήσεις με κάθε τρόπο. Θα νοθεύσει τις εκλογές. Παίρνει όλα τα σχήματα της εξαπάτησης. Βουλιάζει μέσα στην Απάτη και Πλάνη του. Σφαδάζει στον βούρκο του.

Οι Δημιουργοί της Κοινωνίας απαντούμε γελώντας: ΑΠΟΧΗ. Και εκ των προτέρων διακηρύσσουμε: δεν αναγνωρίζουμε τις Καθεστωτικές Εκλογές της Απάτης ως δημοκρατικές και ελεύθερες. Είναι κιβδηλές.

Το ξεκάναμε το Καθεστώς. Όλο. Χωρίς υπόλοιπο.

Η πολιτική ιστορία της Νεώτερης Ελλάδας, ως κρατιδίου στη νοτιότατη απορρώγα της Βαλκανικής Χερσονήσου, είναι ιστορία διηνεκούς ανωμαλίας. Η αστάθεια του Κατεστημένου συστήματος είναι καταφανής. Αποτελεί ακραίο παράδειγμα προς αποφυγήν δυσαρμοστίας καθεστώτος και κοινωνίας.

Ο εξευτελισμός της συνεχούς αποτυχίας διανθίζεται κατ' αντίστιξη στην ΝεοΕλληνική ιστορία από σειρά Επαναστάσεων ενάντια στη μοιρολατρία της ταπείνωσης, Εξεγέρσεων διαμαρτυρίας σε αυτήν και Κινήματων αντίδρασης προς αυτήν.

Ιδού τα σημαντικότερα.

Το 1843 η Μεταπολίτευση επί Όθωνος. Η έξωση του Όθωνος το 1862. Η Μεγάλη Επανάσταση του 1909. Το Κίνημα του 1916 και ο Διχασμός. Η Επανάσταση του 1922. Το Κίνημα του 1936. Ο Εμφύλιος του 1944 και εξής. Το πραξικόπημα του 1967.

Η ανωμαλία της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας της χώρας είναι συνέπεια της τερατώδους αποτυχίας του ηγετικού κατεστημένου. Η ανωμαλία καταμαρτυρεί επίσης πασιφανέστατα την άρνηση της κοινωνίας να δεχθεί το κρατούν καθεστώς ως οικείο, και εδράζεται σε αυτήν οπωσδήποτε και εάν εκφράζεται.

Γιατί όλες οι διαφορετικές προσπάθειες ανάταξης του ΝεοΕλληνικού συστήματος απέτυχαν;

Για δυο αλληλοσυναρτώμενους λόγους. Γιατί απλούστατα πρώτον δεν κατέλυσαν συστηματικά και εξ ολοκλήρου το Καθεστώς. Και γιατί δεύτερον δεν είχαν συνθετική στρατηγική στόχευση. Στρέφονταν δηλαδή μόνο κατά ορισμένων ανθρώπων και ορισμένων πτυχών του καθεστώτος. Έτσι το Καθεστώς επιβίωνε μέσα από αυτές τις απόπειρες. Ο μόνος ουσιαστικός αγώνας δημιουργίας Ελληνικού Καθεστώτος για την Ελλάδα από το 1828 μέχρι σήμερα ήταν του Καποδίστρια. Και αυτός πλήρωσε την αριστεία του με τη ζωή του. Άλλως θα ήταν ο Kemal Ataturk της χώρας μας.

Χρειάζεται λοιπόν στην Επανάσταση τώρα να ξεριζωθεί το Καθεστώς με βαθιά άροση, ώστε ο Ελληνικός χώρος να γεννήσει τους νέους Έλληνες της νέας Αρχής. Αυτό σημαίνει Τομή Ασυνέχειας. Όστε να μην ξαναγίνει το ίδιο θεμελιώδες λάθος που έγινε σε όλες τις προηγούμενες προσπάθειες ορθοπόδησης της χώρας.

Η απηνής αποφασιστικότητα της τομής Ασυνέχειας πρέπει εξάλλου να συνοδεύεται από την αδάμαστη σοφία συνολικής στρατηγικής αναγέννησης του Ελληνισμού. Με τέτοιες προϋποθέσεις η επιτυχία του εγχειρήματος είναι βεβαία, του θείου συγκατανεύοντος.

Έχω γράψει επανειλημμένα για τη μόνη δυνατή και αναγκαία οδό σωτηρίας της χώρας και της κοινωνίας των δημιουργών. Για την αναγκαία και επαρκή συνθήκη Επαναστατικής Αναγέννησης. Να συνοπτικά σε κεφάλαια η Ολική Στρατηγική Ανάταξης με Τομή Ασυνέχειας.

Τα Δέκα Κεφάλαια της Σωτηρίας.

Κεφάλαιο 1ο. Επαναστατική Διακήρυξη. Προκήρυξη Εκλογών για την ανάδειξη Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης.

Κεφάλαιο 2ο. Παραπομπή σε Ειδικό Δικαστήριο με έκτακτη δικονομία αντίστοιχη της Γραφής Παρανόμων:

α) όσων έχουν υπογράψει τις προδοτικές συμφωνίες για το χρέος της χώρας από το 2010 και εξής.

β) των πρωθυπουργών, υπουργών οικονομικών και κεντρικών τραπεζιτών από το 1996 μέχρι σήμερα.

Κεφάλαιο 3ο. Καταγγελία όλων των συναφών Δανειακών Συμβάσεων και Μνημονίων από το 2010.

Κεφάλαιο 4ο. Πραγματική Χρεωκοπία - Σεισάχθεια. Άμεση στάση πληρωμών του χρέους της χώρας. Χωριστή συνεννόηση με τους ιδιώτες δανειστές αφ' ενός και με κράτη και το ΔΝΤ αφ' ετέρου για τους όρους της χρεωκοπίας. Ελάχιστο όριο χρεωκοπία το 85%.

Κεφάλαιο 5ο. Έξοδος της Ελλάδας από την Ευρωζώνη. Νέο νόμισμα. Άμεση άπαξ υποτίμηση κατά 85%.

Αυτά άμεσα και στιγμιαία.

Και εν συνεχεία μονίμως άλλα πέντε:

Κεφάλαιο 6ο. Υιοθέτηση πολιτειακού συντάγματος Αμερικανικού Τύπου, με καταμερισμό της πολιτικής εξουσίας και πολυμορφικό σύστημα checks and balances.

Έτσι σπάει ρεαλιστικά η διαπλοκή πολιτικής εξουσίας, οικονομικής ολιγαρχίας, δικαστικού ελέγχου, πνευματικής élite.

Κεφάλαιο 7ο. Ίδρυση κλασσικού κράτους, περιορισμένου σε εύρος, πανίσχυρου σε βάθος. Δυνατό και αποτελεσματικό στις ουσιώδεις του λειτουργίες, ελαφρύ στο κανονιστικό πλαίσιο, εγγυητής και όχι καταπιεστής της ατομικής ελευθερίας. Κράτος-πλαίσιο, ουδέτερο μη-παρεμβατικό Κράτος ως προς την ατομική ανθρώπινη δραστηριότητα. Έμφαση στην αδέκαστη ρυθμιστική λειτουργία της Δικαιοσύνης και στις ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις.

Κεφάλαιο 8ο. Σταθερή νομισματική πολιτική. Σταθερή εντός ορίων ισοτιμία του νέου νομίσματος προς το δολάριο και τον χρυσό, ώστε να δυναμώσει η εθνική οικονομία. Σταθερή εσωτερική αξία του νομίσματος. Υποχρέωση της Κεντρικής Τράπεζας να τηρεί τους δύο αυτούς όρους ανεπηρέαστη από πολιτικές παρεμβολές.

Κεφάλαιο 9ο. Πραγματική απελευθέρωση της οικονομίας, όλων των παραγόντων, του κεφαλαίου, της γνώσης, της εργασίας.

Για να γίνει η χώρα ανταγωνιστική στο παγκόσμιο γίγνεσθαι με τα δικά της συγκριτικά πλεονεκτήματα, και όχι να καταστρέφει τις παραγωγικές της δυνατότητες, συνθλιβόμενη από την Ευρωπαϊστική προστασία που την ωθεί σε παρία της Ευρωζώνης υπέρ των ισχυρών της Ευρώπης και της ανίκανης εγχώριας ολιγαρχίας. Το Καθεστώς θέλει να κάνει την Ελλάδα φτηνή χώρα: φτηνή εργασία, φτηνές υπηρεσίες, φτηνή γη και φύση και μνημεία. Αυτό σημαίνει το δόγμα της εσωτερικής υποτίμησης μέσα στο Ευρώ. Τη μόνη ανταγωνιστικότητα της Ελλάδας την βλέπει στη φτήνια μέσα στην Ευρωζώνη. Ωστε αυτό να προστατεύεται από το τεχνητό Ευρωπαϊστικό σύστημα ενώ οι Δημιουργοί να υποφέρουμε. Η πραγματική απελευθέρωση κόβει τα ύπατα του κατεστημένου – οικονομικού και ιδεολογικού, του status quo του πνευματικού τέλματος και της οικονομικής φεουδαρχικής ολιγαρχίας.

Κεφάλαιο 10ο. Πραγματική απελευθέρωση του πνεύματος, του πολιτισμού και της παιδείας.

Το κυριότατο μακροπρόθεσμα από όλα τα κεφάλαια.

Όλα τα Κεφάλαια συμπλέκονται συνθετικά σε μια και μοναδική Στρατηγική Σωτηρίας. Η απουσία οποιουδήποτε από τους πυλώνες αυτούς της Αναγέννησης ακυρώνει τη δράση των άλλων. Και αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος για την ΑΠΟΧΗ στις εκλογές αυτές. Κανένα κόμμα και απόκομμα δεν έχει συλλάβει την πραγματική ουσία της καταστροφής. Και κανένα συνεπώς δεν έχει συνολική ριζοσπαστική στρατηγική διεξόδου. Όλα απορούν, δεν έχουν Πόρο.

Ακόμη περισσότερο: Η έλλειψη οικονομικών πόρων προκλήθηκε από αυτήν την απουσία στρατηγικού Πόρου.

Οι θαλαμηπόλοι και υπογραμματείς των Ευρωπαίων δεν έχουν και δεν θα μπορούσαν να έχουν καμιά σχέση με τον Ελληνικό Λόγο του Όντος. Για την κατάντια του ξύλινου λόγου τους ακόμη και τώρα μέσα στον όλεθρο της χώρας, μόνο αηδία αξίζει να έχουμε οι Δημιουργοί. Και απαθή και ακλινή απόφαση τιμωρίας. Ως εγγύηση Νέας Αρχής με τομή Ασυνέχειας.

* * *

Στις Εκλογές της Απάτης του Καθεστώτος, οι Δημιουργοί προκηρύσσουμε ΑΠΟΧΗ. Εμείς θα βρεθούμε συμβολικά και προσκυνηματικά στα μέρη του Απόλλωνα και του Κολοκοτρώνη.

Θα επικαλεσθούμε την Αθηνά στον ναό της στην Αλίφειρα να μας δωρήσει την έντεχνο πρακτική σοφία της Νίκης.

Θα ευχηθούμε Καλή Φώτιση και Αρωγή από τον Απόλλωνα Επικούρειο στη Φιγάλεια.

Θα λατρεύσουμε σεβάζοντες τη φρικτή Δύναμη του Φωτός, του ανίκητου Ήλιου, του Φωτός του Κόσμου, στο βωμό του Λυκαίου Διός, στην κορυφή του Λυκαίου όρους.

Και θα αγνίσουμε τον νέο Ήρωα Κολοκοτρώνη στην Εκκλησία του, στο Κάστρο της Καρύταινας.

Αθηνά οδήγησε την πράξη μας.

Απόλλωνα επικούρησε το έργο μας.

Λύκαιε φώτισε μυστικά το δρόμο μας.

Θεόδωρε συνασπίσου στη μάχη μας.

Θεέ του Παντός ευλόγησε τον λαό Σου.

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2ος όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.
